

РЕШЕНИЕ

№ 7368

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 169 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИНА М. ГЕНЖОВА

при участието на секретаря ДИМИТРИНА Д. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от ИНА М. ГЕНЖОВА Гражданско дело №
20221110166138 по описа за 2022 година

еъ

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от „...“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ... срещу „...“ ЕООД, ЕИК, с адрес гр. София,, при условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.150 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №56937/2022г. на СРС, 169 състав, както следва: 672,36 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия за периода от м.01.2020г. до м.04.2021г., за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ..., абонатен №....., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, 135,40 лева – мораторна лихва върху вземанията за ползвана топлинна енергия за периода от 05.03.2020г. до 11.10.2022г., 19,68 лева – такса за извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.02.2020г. до м.11.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, и 4,15 лева - мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020г. до 11.10.2022г.

Ищецът твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия за стопански нужди за процесния период, както и, че не е изпълнил в установените срокове задълженията си за заплащане на дължимите суми за доставената топлинна енергия. Твърди, че отправил до ответника покана за доброволно изпълнение на задълженията, но плащане не последвало. Поради това ищецът депозирал заявление по реда на чл. 410 от ГПК за издаване на заповед за изпълнение за посочените суми, по което било образувано ч.гр.д. №56937/2022г. на СРС, 169 състав. Районният съд уважил заявлението в цялост, като издал заповед за изпълнение на парично задължение срещу ответника за горепосочените суми. В законоустановения срок длъжникът депозирал възражение срещу заповедта, поради което и на ищеца било указано да предяви искове относно вземанията си. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че ответникът му дължи претендираните суми, както и да бъде осъден да му заплати направените по делото разноски.

Ответникът, представляван от управителя М. Г., е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва предявените искове, като счита същите за неоснователни и недоказани.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявени са положителни установителни искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.149 от ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД за установяване дължимостта на вземанията, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №56937/2022г. на СРС, 169 състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ в действащата ѝ и приложима към процесния период редакция – изм. ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г., продажбата на топлинна енергия се извършва на основата на писмени договори при общи условия, сключени между производител и пряко присъединен потребител клиент на топлинна енергия за небитови нужди. Според разпоредбата на §33а от ДР на ЗЕ "небитов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация, горещо водоснабдяване и технологични нужди или природен газ за небитови нужди. От анализа на посочените разпоредби следва, че за да е налице правоотношение за покупко-продажба на топлоенергия за

стопански нужди, е необходимо да е сключен писмен договор. Предвидената писмена форма е такава за действителност на правоотношението.

По делото е представен сключен между страните договор №43425..../22.07.2019г., по който ищецът се задължил да продава топлинна енергия на купувача „...“ ЕООД за топлоснабден имот, намиращ се на адрес гр. София, ..., абонатен №...., като договорът е сключен за срок от пет години, считано от 01.07.2019г., т.е. същият е бил валиден към процесния период от м.01.2020г. до м.04.2021г.

Следователно между страните е налице писмен договор, съгласно изискването на чл. 149, ал. 1, т. 2 от ЗЕ, и между тях е възникнало валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия, и за ответника е възникнало задължение да заплаща на ищцовото дружество количеството подадена топлинна енергия за процесния топлоснабден имот.

От приетите по делото писмени доказателства и изслушаните и приети заключения на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на вземанията на ищцовото дружество за доставената на ответника топлинна енергия за процесния период възлиза на сумата от 649,13 лева. Установено е от заключението на съдебно-техническата експертиза, че сумите са начислявани съобразно действащата нормативна уредба. Ответникът, чиято е доказателствената тежест в процеса за установяване на обстоятелството, че е заплатил на ищцовото дружество дължимите суми за потребената топлинна енергия за процесния период, не е ангажирал никакви доказателства за извършени плащания, като следва да се вземе предвид и че в съдебно заседание на 23.06.2023г. процесуалния представител на ответника е заявил, че поддържа отговора на исковата молба, но е изразил готовност задълженията да бъдат заплатени, така както са предявени. Доказателства за плащане обаче не са постъпили.

Доколкото вещото лице е изчислило, че дължимата сума за доставена топлинна енергия в имота през процесния период е в размер на 649,13 лева, искът следва да бъде уважен до този размер и отхвърлен за сумата над него до пълния предявен размер от 672,36 лева.

Основателна е и предявената от ищеца претенция за обезщетение за забавено плащане на главницата. Съгласно клаузите на Общите условия купувачът е длъжен да заплаща месечните дължими суми за топлинна енергия в срок до 20 число на месеца, следващ месеца на доставката, след получаване на

издадена от продавача данъчна фактура., т.е. задължението за заплащане на стойността на топлинната енергия е възникнало като срочно. Следователно изпадането в забава не е обусловено от изпращането на покана до длъжника. Според нормата на чл.84, ал.1 от ЗЗД когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. В случая ищцовото дружество е издало данъчни фактури за дължимите суми за доставената топлинна енергия за процесния период и от приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че размерът на обезщетението за забавено плащане в размер на законната лихва върху просрочените главници за процесния период е в общ размер на 130,90 лева, като до този размер искът е основателен и доказан, следва да бъде уважен за тази сума и за периода от 05.03.2020г. до 11.10.2022г., като бъде отхвърлен до пълния му предявен размер от 135,40 лева.

На ищцовото дружество се дължат и сумите за извършеното дялово разпределение, тъй като съгласно клаузите на общите условия купувачите заплащат на продавача стойността на услугата „дялово разпределение“, извършвана от избрания от тях търговец. Вещото лице е изчислило, че за периода се дължи сума от 42,91 лева, която надвишава претендираната, поради което искът следва да бъде уважен до пълния предявен размер от 19,68 лева. Вземанията за дялово разпределение стават дължими след покана, доколкото задължението не е възникнало като срочно, за отправянето на каквато липсват доказателства по делото, поради което искът за мораторна лихва върху вземането за извършена услуга дялово разпределение е неоснователен за пълния предявен размер от 4,15 лева и за периода 31.03.2020г. до 11.10.2022г. и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцовото дружество направените в настоящото производство разноски, съразмерно с уважената част от исковете, в общ размер на **745 лева**, както и разноски в заповедното производство в размер на **72,12 лева**. Липсва искане от страна на ответника за присъждане на разноски, нито са представени доказателства за сторени такива.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.415, ал.1 във вр. с чл. 124, ал.1 от ГПК във вр. с чл.79, ал. 1 от ЗЗД, предявени от „...“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.София, ..., срещу „...“ ЕООД,

ЕИК, с адрес гр. София,, че „...“ ЕООД дължи на „...“ ЕАД следните суми: 649,13 лева, представляваща стойността на доставена топлинна енергия за периода от м.01.2020г. до м.04.2021г., за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ..., абонатен №....., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, **сумата от 130,90 лева** – мораторна лихва върху вземанията за ползвана топлинна енергия за периода от 05.03.2020г. до 11.10.2022г., **сумата от 19,68 лева** – такса за извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.02.2020г. до м.11.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 20.10.2022г. до окончателното ѝ изплащане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК по ч.гр.д. №56937/2022г. на СРС, 169 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за стойността на доставена топлинна енергия над размера от 649,13 лева до пълния предявен размер от 672,36 лева и за обезщетение за забавено плащане на тази сума над размера от 130,90 лева до пълния предявен размер от 135,40 лева, както и за сумата от 4,15 лева - мораторна лихва върху таксата за дялово разпределение за периода от 31.03.2020г. до 11.10.2022г., като неоснователни.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК „...“ **ЕООД, ЕИК, с адрес гр. София,, да заплати на „...“ ЕАД, ЕИК**, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ... разноси по делото в размер на **745 лева**, както и разноси в заповедното производство в размер на **72,12 лева**.

След влизане в сила на решението заверен препис от същото да се приложи по ч.гр.д. №56937/2022г. на СРС, 169 състав.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____